

det, at ikke saa meget Fagforeningernes Hovedledere som enkelte Medlemmer have været tilbøjelige til at bruge Underklassernes tusindaarige Forsvarsvaaben, Snuhed, Omsvøb og Uordholdenhed, har undertiden gjort Skade og har undertiden i alt Fald irriteret og fornærmet Forretningsmænd af den Skole, der endnu hævde Købmandsmoralens: et Ord er et Ord. Alt dette kan man tillægge mere eller mindre Betydning, men det har i alt Fald gjort saa meget, at jeg kan forstaa og forklare mig den Uvillie, der har været og er i de borgerlige Lag mod Fagforeningerne, en Uvillie, der, det gentager jeg, efter mit Skøn ogsaa tit skyldes Misforstaaelse, men som ikke destomindre er til Stede.

Dertil kommer et Par Punkter i selve Fagforeningernes Politik, hvor der i Virkeligheden foreligger Misforstaaelser fra anden Side, og hvortil Aarsagen er Arbejderne mindre tilregnelig. Der er f. Eks. et saadant Spørgsmaal som deres Stilling til Minimallønnen. Jeg kan den Dag i Dag ikke forstaa, at Minimallønnen er bleven den Kampaarsag, den har været. Jeg har aldrig forstaaet, at Mestrene sætte sig imod den, men alligevel havde vi jo i 1889 den store Smedekonflikt om dette Spørgsmaal. I hvert Fald har jeg altid forstaaet det saaledes, at den i Virkeligheden var til Gavn for Faget. For hvad betyder Minimallønnen, og hvad har den betydet andet end det, at de daarlige Arbejdere, de, der ikke kunne tjene Minimallønnen, blive skubbede ud af Faget? Jeg kunde have forstaaet, om Arbejdsgiverne vilde have formulæret deres Standpunkt saaledes: Vi ville ikke være Fagforeningernes Bødler ved vor Dom over, hvilke Folk der skulle jages ud af Faget, det kunne Fagforeningerne, som nogle engelske Fagforeninger have gjort det, selv gøre ved Kvalifikationsbetingelser. I sig selv tror jeg, Minimallønnen er til Gavn for et Fag, og jeg har aldrig forstaaet den Uvillie, den har vakt.

Og nu Arbejdernes Stilling til Akkordløb! De ere Gang paa Gang traadte op mod Akkord, men nu er deres Stilling vaklende. I Forfjor var der en Strejke et Sted, fordi Arbejderne vilde gennemtvinge Akkordsystemet, uagtet der var Timeløn, men oftest have Arbejderne været mod Akkorden. Jeg forstaa atter her Arbejderne; thi Akkordbetalingen har utvivlsomt den Følge, at den fører den enkelte Arbejder til til Tider at anstrenge sig i den Grad, at han sætter et helt andet Niveau for Arbejdspræstationen, og det fører igen

til, at Mestrene ved de følgende Forhandlinger trykke Lønnen ned. I Virkeligheden kan Akkordbetalingen der virke nedtrykkende. Paa samme Maade gaar det med det Forsøg, Arbejderne for Øjeblikket gøre paa at indskrænke Arbejdspræstationen. Ogsaa her forstaa jeg Motivet: De ville have flere beskæftigede, og de ville ikke have Arbejderne overanstrengte. Men jeg maa have Lov at sige, at de her ganske afgjort staa overfor en Mur. Borgereskabet vil nemlig aldrig forstaa det Motiv. Hvad rigtigt der end kan være deri — noget rigtigt er der jo i deres Betragtning —, kan og vil Borgerklassen aldrig forstaa det. Og paa det Punkt tror jeg Arbejderne maa give efter, rent bortset fra, at at de maaske der kunne gøre nogen Skade, idet de mulig kunne hindre en Udvikling af Arbejderens Ydeevne, ikke i Retning af Overanstrengelse, men blot i Retning af Dygtiggørelse. Men i hvert Fald tror jeg, at Arbejderne paa det Punkt maa give op; de staa overfor en Mur, de ikke kunne overvinde; de maa huske, at de ere et Mindretal i Befolkningen, og den offentlige Mening, hvad enten den har Ret eller Uret, er nu en Gang stærk.

Det samme gælder Arbejdernes Stilling til Maskinerne. Der har min Sympati, i alt Fald i gamle Dage, altid været paa Arbejdernes Side, naar de bekæmpede Maskinerne. Jeg forstod saa godt Kularbejderne, naar de i sin Tid vare imod, at man gik over til Maskinløsning ved Kraner, idet de sige: Vi ere imod det, for det gør os arbejdsløse! Men alligevel, de kunne ikke gaa mod Maskinerne, og deres Syn er ogsaa galt. Jeg skal nævne et Eksempel fra den senere Tid fra Sætterfaget. Jeg frygtede for, at Sættemaskinerne vilde trykke Typograferne ned fra Middelklassestandpunktet til et Proletarstandpunkt. Det er imidlertid ikke sket. Vi have set, at Sættemaskinerne have bevirket, at der trykkes meget mere. Vi kunne i vore Dage læse de saakaldte Martins Halvkroneudgaver, gode Bøger til meget billige Priser. Med andre Ord, Maskinernes Indførelse har ført til, at Antallet af Typografer er taget til i Stedet for at tage af.

Jeg vil derefter gøre et Par Bemærkninger om et Forhold, der hører sammen med selve Fagforeningernes Kampmetode. Det er i Virkeligheden naturligt, at naar man nu en Gang er en Kamporganisation og skal slaas, maa man altid vælge det Tidspunkt, der er mest ubehageligt for Modstanderen. Og hvornaar er det mest